

Børnearbejde, fællesskab og tjeneste i Elim

Jeg havde sluttet mit arbejde på girokontoret i slutningen af april måned og var blevet ansat som kontorelev på Danske Phønix, en underafdeling af Hafnia. Kontoret lå lige bag Det Kongelige Teater. Arbejdstiden var fra kl. 8 til 16 hver dag og lidt kortere om lørdagen. Jeg var meget glad for min nye arbejdsplads.

Jeg lærte alt om håndbogholderi – alt blev ført i hånden med pen og blæk. Jeg arbejdede i reassuranceafdelingen og havde med udenlandske forsikringsselskaber at gøre, hvilket betød, at jeg lærte at arbejde med fremmed valuta.

Det vigtigste for mig var, at jeg vidste, hvornår jeg havde fri, så jeg kunne komme til møder, korøvelser og deltage i arbejdet i menigheden.

Børnearbejdet i Buddinge

Da teltmøderne sluttede, stod mange børn uden et sted at komme og høre om Jesus. Ib Sund Nielsen, som boede tæt på teltpladsen, spurgte mig, om jeg ville hjælpe ham med et børnearbejde sammen med en anden ung pige, Birgit. Det sagde jeg ja til. Møderne skulle holdes i hans hjem om lørdagen.

Første gang var meget speciel. Vi sad i hans stue, og de fleste børn kom fra meget dårlige hjem. Jeg kom til at sidde med en dreng på en kamelpude, og da jeg kom hjem, havde jeg fået en loppe med. Det kløede voldsomt. Jeg måtte i bad, men loppen sprang over i det rene tøj, så jeg måtte begynde forfra – denne gang med tøjet udenfor døren. Så slap jeg fri.

Ib Sund Nielsen indrettede senere et rum i kælderen med bænke, og dér fortsatte børnemøderne.

Året efter blev der ansat en evangelistpige, som hjalp både med teltmøder og børnemøder. Birgit havde ikke overskud til at fortsætte, og jeg blev derfor mere involveret i undervisningen. Jeg blev meget glad for børnene. Mange kom fra elendige hjem, men de var taknemmelige og ville så gerne høre om Jesus.

Ib og hans kone Edith havde tre børn. Merci var fra hans første ægteskab – hans kone døde i Kina, kort efter Merci blev født, mens de var missionærer. Ib måtte rejse hjem alene med barnet. Senere giftede han sig med Edith, og de fik Ingrid og Anne Grete. Merci var et par år yngre end mig, og vi havde det rigtig godt sammen.

Arbejdet fortsætter – trods forandringer

Da Ib fik kald til Rønne på Bornholm, solgte de huset til en kristen dame, fru Jansen, og vi stod pludselig uden lokaler. En bror fra menigheden, Axel Hard, talte med fru Jansen, og vi fik lov at fortsætte arbejdet i hendes hus.

Fru Jansen havde en datter, Britt, som senere blev gift med Fin Mesters far. Fru Jansen er derfor Fin Mesters mormor.

Axel Hard rejste senere til Argentina som missionær. Der kom forskellige og hjalp mig: først Hanna og Gunnar Højer, siden Ulla og Alfred Jensen – men alle rejste videre. Til sidst var jeg alene tilbage med en stor flok børn. Jeg købte en harmonika, for nu måtte jeg både synge, spille og prædike selv.

Hver sommer tog vi på sommerlejr. I de første år var vi på Mosehuset ved Høvelte. Jeg fik hurtigt flere børn fra Buddinge med, og det var en stor oplevelse for dem – mange havde aldrig været på lejr før. Forældrene blev inviteret til forældredag og var meget positive.

Arbejdsliv, venner og fællesskab

Jeg havde arbejdet på Hafnia i over fem år og havde lyst til at prøve noget nyt. Jeg tog kurser i maskinskrivning og stenografi og havde i forvejen bestået udvidet handelsskoleeksamen. I august 1956 fik jeg arbejde på kontoret på Papyrotex, en plastikfabrik i Hjortespring. Det var en stor fordel – jeg kunne cykle derhen på 10 minutter og havde fri hver lørdag, hvilket gav mere tid til børnearbejdet.

Mine venner

Gennem Elim lærte jeg mange unge at kende – først i frimærkeklubben, senere i strengekoret. Der var to møder hver søndag: formiddag og aften. Om aftenen kom de unge, og bagefter blev vi ofte inviteret hjem til kaffe.

2. juledag blev vi hvert år inviteret til julefest hos familien Hartzner. Faderen var direktør i Hafnia og dermed min chef. Han var ikke selv kirkelig, men hans kone var meget engageret. Deres børn Hanna, Bernt og Ruth var ivrige blandt de unge.

Efterhånden blev flere gift, og tingene ændrede sig. Vi mistede også flere unge venner – tre dødsfald på kort tid, blandt andet i ulykker. Det var meget hårdt for os.

Tjeneste og fællesskab

Hvert år deltog jeg i bibelskole i januar og ungdomsuger, ofte på Bornholm. Hvert andet år var vi på søndagsskolelærerstævne. Det var store åndelige oplevelser.

Jeg havde overvejet højskole i Mariager, men Esther tog til bibelskole i England, Paul blev indkaldt til civilforsvaret, og jeg blev hjemme for at passe mor og far. Det var uden tvivl Jesu vilje.

Der var også gademission, friluftsmøder, hornorkester, slumkor og arbejde blandt de trængende i Elims kælder. Hver sommer gik vi i Dyrehaven med hele søndagsskolen – med faner og musik.

At blive sat ind som leder

Endersen var stadig forstander i Elim. Hans kone Ellen sad i kørestol og var en stor støtte for ham. En anden, jeg holdt meget af, var Merete Malling – svært handicappet, men fyldt med kærlighed og bibelkundskab.

Menighederne dengang var mandsdominerede. Kvinder underviste børn og gjorde praktisk arbejde, men mændene prædikede. Jeg havde ledet børnearbejdet i Buddinge i lang tid, og nogle mente, at jeg burde indsættes officielt som leder.

I begyndelsen af 1957 blev jeg indsat som leder – som den første kvinde – med håndspåleggelse af brødrene.